

1. Călători

Călători
Într-o locomotivă veche
Imaginile trec nevăzute pe pervaz
Peisajul fuge de noi
Într-o goană continuă.

Călători
Cu bagajele pe genunchi
Înghesuiți într-un compartiment spațios,
Unde picioarele ne dor de greutatea
Care încet se transformă într-o amorțeală,
Încât simțim nimicul dureros.

Călători
Căutând locuri noi
Când nu le-am văzut
Pe cele vechi pe care le cunoaștem atât de bine;
Legați la ochi cu imagini
Care răsună a absurd.

Călători
Pierduți în fum de locomotivă
Ascultând sunetul ritmat
Al trenului pe șinele cifrate.
Tic-tac... tic-tac....

2. Poetul. Developări în apa timpului

Din camera dintre sălcii,
Cu podea de valuri line,
Cu tavan de apă pură,
Se aud niște suspine.

Și intrând pe ușă lată,
Ori din salcie-ori din stuf,
Calcă-ngândurat poetul,
Îmbrăcat în alb de zuf¹.

Fața lui îi joacă-n umbre,
Încrețită-n timp și gol,
Scrijelind caligrafia
Timpului din amidol².

¹ Zuf – lână fină;

² Amidol – substanță folosită în developarea fotografiilor.

Și pe coala tremurândă,
La atingerea-i de cer,
Scrijelește într-o limbă,
Derivată dintr-un „sper”.

Iară ochii-i luminează
Cu idei din infinit,
Căci el știe; și-l cunoaște -
Însă nu l-a definit.

Și scriind în valuri lungi
Și în litere de apă,
Își tot rupe-ntreg abisul,
Fiindcă timpul îi tot scapă.

Iar când cerul strălucește,
Mai apoi, spre răsărit,
El se duce între stele
Iar, pe cer, de-unde a venit...

3. Paradox

Născut din gol și umbră
Dintr-un nimic tăcut,
Născut doar din cuvinte
Ce sună-a început...

Născut din moartea lumii,
Născut din luna albă,
Născut din soare negru
Ce-n timpuri tot se scaldă.

Murit în nemurire
Și-n veșnicii trecute,
Murit-a ca eternul
Prezent printre minute.

Poet...
Atât de muritor!
Secant cu veșnicia,
Într-o infinitate a clipelor ce mor...

4. Iarna - anotimp geometric

Undeva în depărtare,

Unde cerul adormea,
Undeva în orizontul
Unde timpul se năștea

Și în cercuri line, albe,
Se-așternea ceru-n pământ
Cercuri cu un singur centru
Și cu raza de un punct.

Mai apoi, atâtea cercuri
Deveneau pătrate pline
Și triunghi cu două colțuri
Hexagoane de albine.

Tot acolo croitorii
Împleteau timpul cu gol;
În înalțuri, ciobănașii
Turmelor dădeau ocol

Asmuțind întruna haite
Spre dihăniile de cer
Ce se transformau în raze
Și se preschimbau în ger.

Uite-acolo unde gândul
Sau privirea îmi ajunge!
Uite-acolo unde gheața
Spune timpului: „Nu curge!”

Unde clipa răsucită
Doarme agățată-n brazi
Și se colorează-n globuri
Neștiind ce este azi.

Undeva la orizont,
Unde ceasul nu mai trece--
Ceasul cu un singur colț--
Infinitul se petrece;

Și e îmbrăcat în alb
Și e pură așteptare;
Și e-nlăcrimat cu fulgi.
Lin răsună o chemare.

Undeva unde privirea
Nu mai știe să-mi încapă,
De-undeva de unde-n șoaptă
Colindările îmi scapă,

Undeva, în depărtare,

Undeva a fost odată...
Mângâindu-mi amintirea
Anotimpul fără pată.

5. Cadrane

Între noi...
Două limbi de ceas și-un diametru
Al clipelor sau al eternității.
Mă întreb cine o fi numărat distanța în metri?
De ce nu s-a gândit să-i zică clipe?
Oare atunci ne-am fi măsurat pașii cu un ceas
Și timpul cu un metru de croitorie,
Înfășurat în jurul unei întâmplări?

Și eu...
Nici nu vedeam cine era în fața mea
În viitor sau poate în trecut,
La jumătate de cadran distanță,
De ore, anotimpuri sau veșniciei,
Numerotate de la I la XII,
Într-un pătrat circular
Care cred că-și mușcă colțurile.

Oare el...
Acela din celălalt capăt,
Dacă ar face un pas într-o parte,
S-ar apropia sau s-ar depărta de mine?
Pe când eu, de câte ori fac un pas
Sunt pe loc într-un loc nou,
Astfel încât eternitatea sau timpul trecător
Par că se duc înainte venind înapoi.

Dar oare...
Dacă eternitate ar face un pas înainte -
Spre ceea ce încă nu este -
Și timpul trecător un pas înapoi,
Spre ceea ce a fost deja,
Distanța după cine s-ar lua?
Sau oare ar rămâne pe veci acolo?

Mă scufund în cadran ca să aflu...